

Vuoden 2025 kannatuskäyrä

Iloisin mielin uuteen vuoteen

Ville Melasen lähettikirje 1/2026 02.02.2026

Kiitos viime vuodesta!

Haluan vielä kiittää kaikkia teitä työni tukijoita rukouksista, taloudellisesta tuesta ja kaikesta muusta panostuksesta työni eteen. Näinä monella tavalla epävarmoina aikoina olen syvästi kiitollinen, että työni vapaaehtoinen kannatus on jatkanut nousuaan. Kuvassa oleva taulukko osoittaa, että viime vuonna jokaisen kuukauden aikana tulot olivat suuremmat kuin edellisenä vuonna vastaavana ajankohtana. Valtaosa työni kannatuksesta kertyy vapaaehtoisesta kannatuksesta. Juuri tämä on hyvä asia, sillä Herra yksin tietää, miten tulevaisuudessa saadaan tukea seurakunnilta ja muilta lahjoittajilta. Kiitos myös kaikista joulukorteista ja muista joulutervehdyksistä! Joulun sain viettää perhepiirissä.

Lääninrovastin uusi virkakausi on alkanut

Inkerin kirkon kirkkohallitus päätti antaa kaikille kahdeksan rovastikunnan lääninrovasteille uuden 6-vuotiskauden. Tämä oli yllätyksellinen päätös, sillä edellisen kauden piti kestää vielä puolisen vuotta ja piispanneuvostossa puhetta oli lähinnä vain kahden lääninrovastin korvaamisesta. Tässä yhteydessä kävi myös niin, että moni kokenut lääninrovasti vaihtui täysin uusiin lääninrovasteihin. Olen nyt Inkerin kirkon virkaiässä vanhin lääninrovasti ja samalla ainoa johtotehtävissä toimiva ulkomaalainen. Omasta mielestäni päätös lääninrovastien toimikausista tehtiin turhan nopeasti eikä ihan kaikkia kirkon omia sääntöjä noudattaen, mutta päätös on tehty ja sen mukaan nyt eletään ja toimitaan parhaimman kykymme mukaan. Jumala meitä siinä auttakoon.

Uusi vuosi ja uudet kujeet

Uusi vuosi alkoi erilaisilla valmistelutehtävillä ja Sanan saarnaamisella kohtalaisen pakkasen vallitessa. Uusi aluevaltaukseni oli luennoitseminen Kelton teologisen instituutin aikuisopiskelijoille. Minua pyydettiin pitämään 10-tuntinen luentosarja aiheesta ”Laki ja evankeliumi”. Aihe oli erinomaisen tärkeä, mutta samalla myös erittäin vaikea. Pidin luennot etänä kotona opettaen. Tekniset vaikeudet vaivasivat useamman kerran, mutta kyllä opetus jotenkin onnistui. Erittäin hyvä oli, että ryhmä oli aktiivinen ja keskustelunhaluinen. Erilaisten tekstien tutkimisen kautta pystyin osoittamaan, kuinka vaikeaa lain ja evankeliumin erottaminen toisinaan on, vaikka sen luulisi olevan helpompaa. Lyhyesti sanottuna laki vaatii meiltä aina jotakin eikä vähimmäisäkään määrin anna vaatimuksissa periksi. Se, joka on lain rikkonut edes yhdessä vähäisessä asiassa, on rikkonut koko lain.

Laille ominaista on tämän lisäksi rangaistuksella uhkaaminen. Evankeliumi sen sijaan ei vaadi meiltä koskaan mitään, vaan evankeliumi antaa ja vapauttaa syntisen synneistään. Se ei millään tavalla uhkaa, vaan lohduttaa ja antaa täydellisen armon ilman meidän omaa vaikutustamme. Valitettavasti monissa saarnoissa ja opetuksissa nämä asiat menevät sekaisin ja silloin lopputulos on aina huono. Silloin Jumalan lain murjoma ihminen saa päälleen lisää taakkaa eikä saa kuulla vapauttavaa evankeliumia ja syntejään katumaton puolestaan jatkaa syntielämää ilman katumusta ja syntien anteeksiantamuksen tarvetta. Pelastuksen asiassa sekä lailla että evankeliumilla on tärkeä osansa. Laki ajaa meitä kohti Kristusta ja evankeliumi tuo meille armahtavan ja pelastavan Kristuksen.

Siperian pakkaset

Alkaneen vuoden myötä Suomessakin on saatua kokea kunnan pakkasia. Kävin noin viikko sitten kävelemässä Lahdessa Vesijärven jäällä. Kuukausi aikaisemmin jäätä ei ollut ollenkaan, ja ajattelin tuolloin, että tänä talvena saattaa jäädä järven päällä kävely. Moni on valitellut kovaa pakkasta, kun lämpötila on ollut vain -10 jotain. Kun olin saapumassa UlanUdeen, lentokoneen kapteeni kuulutti sään olevan hyvän ja lämpötilan olevan -34 astetta. Koneen laskeuduttua lentoemäntä kuulutti lämpötilan olevan -39 astetta. Se on jo aika tuntuva pakkaskeli. Tammikuun reissulla kävin sekä UlanUdessa että Krasnojarskissa. Molemmissa oli kylmää ja lämpimimmillään lämpötila oli noin -30 astetta. Vieraillessamme kirkkoherran kanssa UlanUden kaupungin ulkopuolella eräässä kylässä meille kerrottiin lämpötilan olleen tuon päivän aamuna -42 astetta ja naapurikylässä -47 astetta. Suomalaiset kysyvät, että miten paikalliset ihmiset pärjäävät kovissa pakkasissa. Varmaan Suomen Lapissakin osattaisiin vastata tuohon kysymykseen. Paikalliset kyllä pärjäävät, koska he ovat parhaimpia asiantuntijoita siinä. Jotkut taas ihmettelevät, että miten lentokoneet pystyvät lentämään tuollaisissa pakkasissa. Ne pystyvät lentämään vielä kylmemmissäkin olosuhteissa. Tuolla ylhäällä useita kilometrejä maan pinnasta on vakituisesti sellaisia -50 ja -60 lukemia – siis myös kesäaikoina.

Lentokoneessa tarkenee hyvin, mutta kaikki on Luojan varassa. Lentokone on huomattavasti turvallisempi kulkuväline kuin auto, mutta tekniikka on tekniikkaa ja ihmiset sitä tekniikkaa sörkivät. Niin pakkasissa kuin helteissä turvamme on Jumala. Tiedän, että monet ovat kanssani eri mieltä, mutta minä olen nauttinut kunnan pakkaskeleistä niin Siperiassa kuin Suomessa. Kunnan pakkaskeli ja auringonpaiste ajavat ulos kävelemään myös silloin kuin motivaatio liikkua ei muuten olisi korkealla. Kuinka hienoa onkaan kulkea pakkaskelissä ja palata kotiin juomaan mukillinen teetä! Ymmärrän kuitenkin niitä, jotka eivät voi terveydellisistä syistä mennä ulos kävelemään kovien pakkasten vallitessa. Jo pakkasmaiseman näkeminen virvoittaa ja tuo ainakin minulle iloa. Jumalan luoma luonto on mahtava, mutta toki kristittyinä emme elä ainoastaan luonnon eli Luojan ajallisista antimista, vaan Jumalan sanan ja sakramenttien voimasta. Jos et pääse terveyden puolesta Jumalan perhevään juhlaan armonaarteiden ääreen, sinulla on oikeus kutsua pastori kotiin tuomaan armonantimet nautittaviksi sinne. Kirkon tehtävä on palvella, satoi tai paistoi, oli helle tai pakkasen.

UlanUden uutiset

Suomessa kysellään minulta usein myös nukkumisesta lentokoneessa. Useimmiten nukun osan aikaa lentomatkasta ja joskus jopa valtaosan matkasta. Tällä kertaa lennolla Moskovasta UlanUdeen en nukkunut ollenkaan, mutta lento meni sinänsä hyvällä paikalla ja ilman häiriötekijöitä. Saavuttuani kirkolle lauantai-aamupäivänä ja juotuani mukillisen teetä pääsin mukaan seurakunnan rukouspiiriin, joka kokoontuu kirkolla joka lauantai. Viikolla kahden seurakuntalaisen kotona kokoontuu kaksi ryhmää, jotka ovat rukous- ja raamattupiirin tapaisia ryhmiä. Toisessa niistä käsitellään nyt tosin Augsburgin tunnustusta. Näissä kotiryhmissä seurakunnan työntekijä ei ole vetäjänä. Meillähän Lahden Lutherin kirkossa on tutkittu Augsburgin tunnustusta nyt toista vuotta teologien johdolla. UlanUden seurakunnan rukouspiiri keskittyy rukoukseen, mutta myös Sanaa luetaan ja lauluja lauletaan. Seurakuntalaiset ottivat minut lämpimästi vastaan – osa halaten. Tämä kertoo siitä, että he ovat jo oppineet tuntemaan minua paremmin. Aikaisemmin olen käynyt aika harvoin UlanUdessa. Nyt olen ajatellut, että minun pitäisi antaa vähän enemmän aikaa rovastikunnan itäiselle osalle.

Toimitin sunnuntaina messun ja pidin messun jälkeen opetuksen kymmenyksistä seurakunnan pyynnöstä. Maanantaina kirkkoherran palattua Kiinan-matkaltaan kotiin keskustelimme pitkään seurakunnan ja rovastikunnan suunnitelmista. Kun päätös lääninrovastien toimikausista tehtiin, samalla jokaiseen rovastikuntaan nimettiin sihteeri. UlanUden kirkkoherra Aleksander Dyishenov on meidän rovastikuntamme sihteeri. Olin kaksi yötä majoituksessa kirkolla ja yhden yön kirkkoherran kotona. Kirkolla majoitun pienessä huoneessa, joka lämpenee aika nopeasti lämmityslaitteen avulla. Siellä on ihan lämmintä eli ei tarvitse kantaa huolta siitä, miten se Ville siellä Siperian pakkasten aikana tarkenee nukkua. Kerrostaloasunnoissa tahtoo talvella olla usein liian kuuma. Kunnan pakkasten aikaan lämpötila tuntuu jo sopivalta. UlanUden kirkko vihittiin käyttöön jo yli kaksi vuotta sitten, mutta kaikki asiapaperit eivät ole vielä kunnossa. Tätä tapahtuu Venäjällä aika usein. Hiljattain oli oikeudenistunto, jonka yhteydessä tuomari suostui ottamaan paperit käsittelyyn. Tämä on hyvä uutinen. Mainitsin edellisen UlanUden-matkan aikana tapaamastani entisestä shamaanista, joka tuli meidän kirkkoomme ensimmäistä kertaa tuon käynnin yhteydessä. Hän on käynyt hyvin ahkerasti kirkossa ja oli tälläkin kertaa messussa. Hänet on jo konfirmoitu ja hänellä on halua palvella seurakuntaa. Kohtaamisemme oli lämmin ja vieläkin hienompia oli hetki, kun saatoin jakaa hänelle ehtoollista.

Käynti Krasnojarskissa

Tarkoitukseni oli matkata UlanUdesta Novosibirskiin ja sieltä edelleen Pietariin. Kun minulla ei kuitenkaan ollut mitään välttämättömiä asioita hoidettavana päätin matkata Pietariin Krasnojarskin kautta. Lentolippu UlanUdesta Krasnojarskiin oli noin kaksi ja puoli kertaa halvempi kuin Novosibirskiin. Krasnojarskissa olin kaksi yötä eli yhden kokonaisen päivän. Krasnojarskissa pakkasasteet olivat melko samanlaiset kuin UlanUdessa, mutta pakkasen tuntuvuus on siellä kosteuden ja tuulen vuoksi tuntuvampaa. Onneksi lähtiessäni kirkolle linja-auto tuli saman tien pysäkillä ja kyydin takaisin sain seurakuntalaisen lämpimässä autossa. Toimitin viikkomessun. Vaikka pakkasta oli paljon, kirkossa oli silti kohtalaisen lämmintä. Helmikuussa piispanneuvosto ja kirkkohallitus käsittelevät Krasnojarskin kirkkoherratilannetta.

Tuutarista Narvaan

Tavanomaisesti nukun yhden yön ennen Siperiaan menoa Tuutarin kirkolla ja samoin palattuani Siperiasta ennen länteen lähtöä. Niin tein tälläkin kerralla. Lämmityslaitteiden avulla voin nukkua sielläkin lämpimässä. Lisäksi siellä on mahdollisuus saunaan, mikä on mukavaa erityisesti pitkän matkapäivän jälkeen. Se on sopivaa rentoutusta nukkumistakin ajatellen. Tällä kertaa kollegani Anatolin oli tarkoitus kuljettaa minut Ivangorodiin, mutta hän olikin matkaa edeltävä yönä sairastunut eikä päässyt minua kускаamaan. Inkerin kirkon keskuskanslian sihteeri Nina Savolainen neuvoi minua menemään Avtovo-nimiselle metroasemalle, josta lähtee busseja Kingiseppiin. Niin teinkin. Ennen bussin löytymistä eräs azerbaidzhanilainen vanhempi mies tarjosi kyytiä Kingisepin linja-autoasemalle omalla autollaan.

Sanoin olevani kiinnostunut asiasta ja kysyin, että mihin hän sieltä jatkaa. Hän oli menossa rajalle. Totesin, että sinnehän minäkin. Veimme pari muuta matkustajaa Kingiseppiin ja jatkoimme matkaa Ivangorodiin. Huvittavaa on se, että Pietarista Kingiseppiin on huomattavasti pidempi matka, mutta matka Kingisepistä Ivangorodiin tuli maksamaan suhteessa paljon enemmän. Lopputulema oli kuitenkin se, että maksoin matkasta saman verran hänelle kuin tapaan maksaa Anatolille. Sekä Anatolilla että tällä azerbaidzhanilaisella miehellä on lupa ajaa autolla myöskin rajavyöhykealueella. Tämä on hyvä, koska monen muun kuskin matka katkeaa noin 10 km ennen rajaa. Jos olisi tällaisen kuskin kyydissä, olisi edessä uudet neuvottelut jonkun toisen kuskin kanssa.

Raja ylittyi perjantaina nopeasti. Myös Viron puolella Narvassa pääsee yleensä tarkastuksista hyvin helposti, kun menee automaatin luo, joka lukee passin kuvasivun tiedot ja päästää sinut portista läpi. Nyt nuo laitteet eivät olleet toiminnassa ja kaikkien piti mennä perinteisten koppien kautta. Rajatarkastaja alkoi esittää minulle kysymyksiä viroksi. Yleensä keskustelut käydään venäjäksi. Ajattelin, että jos sinä puhut minulle viroa, niin minäpä puhun sinulle suomea. Niin teimme ja niin selvittiin. Ymmärsin hänen esittämänsä kysymykset muutenkin, mutta siellä vähemmälläkin viron ymmärtämisellä tajuaa, mitä kysytään. Sama toistuu lähes aina. Seuraavana päivänä toimitin suomenkielisen messun paikallisessa kulttuuritalossa. Kirkon lämmittäminen on talvella niin kallista, että talvikausi vietetään lämpimässä kulttuuritalon tilassa. Kirkkokahvien jälkeen pidin rippikoulua erälle eläkeläisrouvalle suomeksi. Vaikka Narvasta ei ole kovin pitkä matka Helsinkiin ja sieltä Lahteen, kaikkien välivaiheiden kautta olin kotona vasta sunnuntaiyönä.

Sana

”Iloitkaa aina Herrassa!” (Fil. 4:4)

Tämä raamatunkohta oli osa erästä tekstiä, jota käsitelimme Kelton instituutin opiskelijoiden kanssa lakia ja evankeliumia pohtiessamme. Tämä on sellainen kohta, joka mielletään helposti väärin. Verbimuoto on tässä imperatiivissa eli käskymuodossa. Se ei kuitenkin tarkoita automaattisesti sitä, että jos verbimuoto on käskymuodossa, että se on ehdottomasti lakia, vaikka monessa tapauksessa se sitä on. Tässä apostoli Paavali kehottaa Filippin seurakuntalaisia iloitsemaan hänen kanssaan armon osallisuudesta Jeesuksessa. Tässä on hyvä huomata, että tekstiin ei liity minkäänlaista rangaistuksella uhkaamista, vaan kyse on Jumalan synnyttämästä ilosta, jonka Paavali on saanut Jeesuksen omana. Jeesuksesta iloitseminen on lohduttava ja iloinen asia. Tilanne voisi olla ihan toinen, jos meitä kehoitettaisiin pelkästään iloitsemaan ilman Jeesusta. Silloin kyse voi olla ankarastakin laista. Asian määrittämiseksi pitäisi katsoa myös asiayhteyttä.

Jeesuksesta iloitseminen oli apostoli Paavaliille, Filippin seurakuntalaisille niin kuin se on meillekin evankeliumin suloinen ääni. Olemme saaneet aloittaa uuden armonvuoden Herran Jeesuksen Kristuksen pelastavassa nimessä. Hänen nimeensä me olemme otetut kalliissa kasteen sakramentissa. Hänen nimeensä me laitamme uskossa turvamme ja Hänen nimessään meille uudestaan ja uudestaan julistetaan täyttä armoa ja syntien anteeksiantamusta. Tätä armoa Herra Jeesus itse jakaa meille myös ruumiinsa ja verensä kautta, kun vastaanotamme ehtoollisen sakramentin. Vaikka maailman myrskyt myrskyävät ja maailman epävakaa tilanne jatkuu, Jeesuksen Kristuksen omina meillä ei ole hätää. Hän ohjaa meitä kaikkien myrskyjen ja murheiden läpi taivaalliseen satamaan ja iankaikkisen kaupungin turvaan. On syytä iloita ja kiittää. Meillä on mahtava Vapahtaja. Siksi toistan vielä kerran Jumalan sanan kehotuksen: ”Iloitkaa aina Herrassa!” (Fil. 4:4)

Lähetysterveisin,

Ville

Esirukousaiheita:

Varjelusta ja johdatusta matkoille

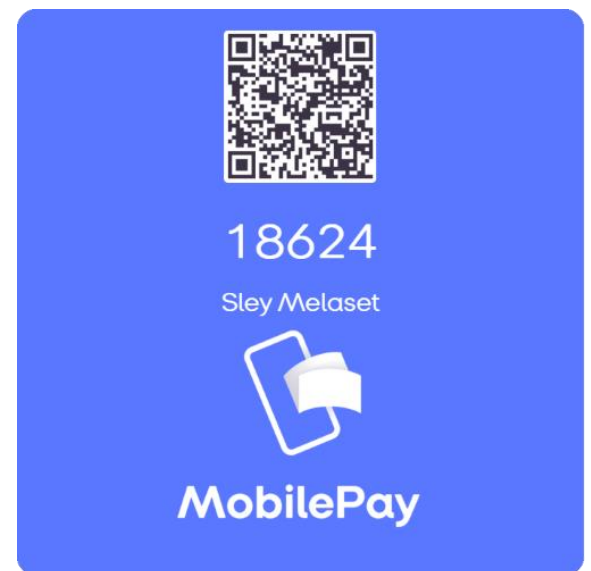
Hartauskirjan jakelu eri puolille Venäjää!

Rauhaa maailman kansoille!

Kesäisten lastenleirien suunnittelu Siperian rovastikunnassa

ville.melanen@sley.fi

<https://www.taivaallinenlahja.fi/susanna-ja-ville-melanen>

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Ville Melasen: työtä, voit laittaa haluamasi summan Sleyn lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Ville Melasen rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 044 767 5201

Viitenumero- ja osoiteasiat: anu.laine@sley.fi tai puh. 044 298 2601

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa RA/2021/1127